

INTERVIEW

Met een glas whisky in de tuin, een klein sigaartje erbij en de dagelijkse zorgen en de wereld even ver weg. Het gaat Henri Goossen (50) net iets te ver om dat 'ultiem geluk' te noemen. Maar het komt verrekke dichtbij.

Die dikke kale met die kilt

Lucien Baard

Henri Goossen is de *whiskyteacher* uit dubbeldorp Mariaparochie-Harbrinkhoek. De leraar Duits geeft lezingen en houdt whiskyproeverijen door het hele land: *nosing, tasting and entertaining*. Een vaste grap die al vele jaren meegaat, maar voor hem een wijsheid is als een koe: „Je kan nog zo'n flapdrol zijn, maar met een goed glas whisky ben je toch even 20 minuten per dag een echte kerel.”

Whiskygek en leraar Duits. Dat knelt niet. „Het zijn gescheiden werelden. Ik ga bij die jongelui beslist de drank niet promoten. Die behoren nog amper te weten wat Shandy is. Ouders hoeven daar niet bang voor te zijn.” Dat zijn ze ook niet. Volgens hem is hij er op een ouderavond ook nooit op gewezen, dat hij hun 'Jantje' of 'Klaasje' niet met z'n passie moet lastig vallen.

Puberbrein

Spreekt voor zich, zegt hij. „Ik weet wat alcohol met een puberbrein doet. Ik snap ook de discussie over alcoholgebruik heel goed, als drug en probleem in de samenleving. Maar dat ligt niet aan de whisky, want het is geen drankje van overmatig gebruik. Dat is een natuurlijke selectie; het is te duur om het te drinken als een gewoon drankje. Als jonkie doe je dat misschien één keer, maar dan ben je voor altijd genezen. Ik tenminste wel. Een goede fles kost gewoon drie, vier tientjes. Dat drinken is een ritueel.”

Ooit begon hij met de proeverijen om zijn geringe salaris als parttime leraar aan te vullen. Nu zou hij er misschien van kunnen leven. Goossen heeft zich wel eens afgevraagd, of hij niet gewoon fulltime verder moest gaan als whiskygoeroe. „Maar dat is nog een gedoe, zzp'er worden. Je bouwt geen pensioen op en meer van dat soort dingen.” Bovendien heeft hij het contact

“

Het enige waar ik nooit mee spot, is het geloof en kinderen. Daar blijf je vanaf

Henri Goossen

‘met die pubers gewoon nodig’, beseft hij. „Omgaan met jonge mensen houdt je fris, houdt je scherp om steeds weer met jonge ogen naar de wereld te blijven kijken. Dat is geweldig. De jeugd heeft de toekomst. Het is prachtig om hen te helpen richting volwassenheid. Dat werk is betekenisvol. Dat zou ik niet kunnen missen.”

Toeval

Goossen ontdekte in 1994 eigenlijk bij toeval de whisky, toen hij in een bijbaantje in een restaurant de drankomzet wat moest opkrikken. Een restaurant, gekoppeld aan een Schotse pub. De eigenaar kende Goossens al als een joviale verhalenverteller en dat konden ze wel gebruiken. En hij de centen. „Ik had toen nog maar een beperkt aantal uren op school. Geen vetpot. Zo vonden we elkaar. Want je weet hoe het gaat met een restaurant; ze eten je arm, maar drinken je rijk. Dus zo was het plan: eten bestellen in de pub, dan eten in het restaurant en afrekenen weer in de pub. Als ik het goed deed, waren dat minstens weer twee extra drankjes per persoon.”

Hij deed het goed. Ze hingen aan zijn lippen voor de sterke verhalen en grappen. En zo kwam het, dat anderen hem gingen vragen voor een proeverij, of een beetje entertainment. „Dat was het moment dat ik begreep: ik kan er wat mee.” De rest is geschiedenis. Nu is hij kenner, heeft een collectie die als kunstwerken verzekerd moet worden en treedt op als whiskyteacher. Goossen geeft lezingen, proeverijen, organiseert whiskyreisjes. Hij vermaakt en onderwijst kleine en grote zalen. Mannen- en vrouwenclubjes. Van bouwvakkers tot Rotary. Peen

▲ Henri Goossen keurt een whisky...

...en toont een vat en een fles. FOTO'S CARLO TERELLEN

Column

NATHALIE BAARTMAN

Camping

De camping leek even op het harmonieuze paradijs waar in het eerste deel van de bijbel over gesproken wordt. De eigenaren bleven groots glimlachen, ook als je voor de derde keer op een dag verse koelelementen kwam halen. Ik was samen met een veganistische vriendin die met liefde Japanse sushi bereidde in de hitte. 'Doe gewoon soep en broodjes met pindakaas, joh', zei ik. Gemakzucht is mij niet vreemd. Maar zij draaide rijst, komkommer en gerookte tofu in geweekte bladeren van zeewier. Zoiets maak ik thuis nog niet eens. Mijn dochter (5) en haar zoon (4) speelden onophoudelijk verstoptje op het veld. Tussendoor zongen we tweestemmige liederen en spraken we over voedselbossen. Hallelujah!

Totdat de overbuurman kwam. Een forse man, met norse trekken. Hij stond er ineens, bij ons tafeltje, terwijl we groenten sneden. 'Kunnen jullie jullie kinderen gewoon een onderbroek aantrekken?! Het is hier geen nudistencamping! Waar moet het heen met deze wereld als dat allemaal kan?'

'Dan staan onze visies haaks op elkaar', zei ik, opmerkelijk vlot en helder van weerwoord. 'Waar moet het heen met deze wereld als dat allemaal niet meer kan?' Het hele weekend hadden de kleuters soms gekleed, soms half ontkleed gedarteld in het dorre gras. Ik had er geen kwaad in gezien.

Zijn vrouw voegde zich bij ons. Zij bleek van het soort dat op geen enkele wijze moeite heeft om eigen genoeg in de schoot van een ander te schieten. 'Drie dagen lang moet ik er tegenaan kijken,' katte ze. 'Het zit me tot hier!' We bleken de schuldigen voor het mislukken van haar vakantie. 'Dat is vervelend. Als u eerder naar ons toegekomen was, had u dat veel irritatie kunnen schelen,' zei mijn vriendin, geheel volgens de wet van de geweldloze communicatie. 'Jullie doen er toch geen ruk op uit,' zei de vrouw. 'Als u het zo stelt, dan is die kans inderdaad heel klein,' snauwde ik, geheel niet volgens de wet van de geweldloze communicatie.

Sputterend liepen ze weg. Een groot rebel werd in mij wakker. 'Kom,' zei ik, 'tegen m'n vriendin, 'we gaan theedrinken in de blote bibs.' 'Zal ik hen vragen of ze ook moeite hebben met de naakte baby in mijn buik?' gielde m'n vriendin.

Toch kozen we voor onderbroeken en het behoud van de lieve vrede. Al kostte het me moeite om even later niet aan de man te vragen: 'Zou u alsjeblieft gewoon een T-shirt aan willen trekken? Dan hoeft ik niet telkens tegen uw hangbuikzwijntje aan te kijken.'

met uien en kaviaar. Cabaret met een glas. De Twent gaat komend seizoen zelfs de theaters in Oost-Nederland in, met de Vriezenveense band Beggars Clan. „Heel spannend. Dat had ik toch nooit verwacht, toen.”

Bulderstem

Als hij binnen komt, staat er ook iemand. Op en top Schots, zelfs. Buikig. Met een kilt, dolk in de hoog opgetrokken witte kousen, bulderstem. Er zit inderdaad 'niets' onder, onder die kilt. „Negen meter wol om je heen gewikkeld, dat is warm.” Brede lach. „Jaja, het zijn de vrouwen die er het eerst en het meest naar vragen. Absolutely.” Goossen vindt dat zo'n kilt hoort, maar het is voor het commerciële plaatje. Hij leunt wat achterover, lacht en legt zijn handen op z'n buik, die doet vermoeden dat de hometrainer in de kamer niet heel vaak wordt gebruikt. Met bas: „Zeg nou zelf. Mij vergeet je nooit meer. Ik ben die dikke kale met die kilt.”

Wie een show meemaakt, moet ook tegen een paar foute grappen kunnen. Dat het bijvoorbeeld maar goed is dat er bij Tweede Exlooërmond in Noordoost-Drenthe zo weinig bomen staan; omdat het daar zo naargeestig is dat ze zich er anders allemaal zouden verhangen. Op het juiste moment doet die het goed. „Ik ben selectief in waar ik dingen zeg.”

Vrouwen zijn ook de klos. „Ik kijk altijd wel goed naar mijn publiek; willen ze onderwezen worden, of vermaakt? Maar een of twee vrouwonvriendelijke grappen op een avond kan altijd; de vrouwen lachen zelf ook.” Mensen hebben zich na afloop nog nooit beklagd, zegt hij. „Het enige waar ik nooit mee spot, is het geloof en kinderen. Daar blijf je vanaf”, zegt hij, zelf belijdend katholiek. „Juist. Ik ben een niet-misbruikte misdienaar. In Mariaparochie hadden we beste kerels.”

Diepe verwantschap

Hij voelt een diepe verwantschap met Schotland. De keren dat hij er was – voor vakantie en werkbezoek – zijn ontelbaar. Hij kent de streek misschien wel net zo goed als Twente. Als hij in z'n tuin in Harbrinkhoek een drankje doet, kan hij zich wanen in de onherbergzame hooglanden, de dorpen en gehuchten. Hij kan het ruiken. Zien. Voelen. Het is er ook als Twente, vindt hij. „Dezelfde mentaliteit. De mensen werken hard en zijn er bescheidener dan ze zouden moeten zijn.”

Hij vertelt van het eiland Jura met 300 inwoners, dat alleen kan functioneren als iedereen z'n steentje bijdraagt. „De directeur van een distilleerderij, die miljoenen flessen produceert per jaar, staat overdag ook gewoon in de supermarkt om die open te houden. Zo doet iedereen daar wat. Dat vind ik een geweldige manier van gemeenschapszin. Ze roeien met de riemen die ze hebben. Dat spreekt me aan.” Net Harbrinkhoek.

Toch zou hij daar niet willen wonen. „Zeker heb ik wel eens met mijn vrouw rond gekeken.

We hebben een fantastisch vredige plek gevonden om te wonen. Zo mooi. Maar niet langer dan vier maanden. Het is er schitterend eenzaam.” Maar dus net te eenzaam. „Voor altijd is te lang. Daarvoor ben ik teveel een mensen-mens.”

Dus uiteindelijk wil hij altijd weer terug, naar Mariaparochie. Hij is er geboren, en zal er begraven worden. Niets fijner dan oale grond. „Dat heb ik ook als ik optredens doe. Het liefst ga ik meteen naar huis. Liever laat thuis dan in een hotel slapen. Als ik vanuit het Westen kom en dan de brug bij Deventer nader, je weet wel, die knik... Magisch. Als ik daar ben, dan weet ik: nog even en ik ben thuis. Thuis komen is belangrijk.” Thuis. Gemeenschapszin. Het zijn woorden die niet zo maar vallen, uit de mond van de kosterszoon.

PvdA'er

In het rooms-katholieke CDA-bolwerk is hij uit overtuiging al zijn hele leven PvdA'er. „Ik ben een van de weinige rooien hier. Ik ben geboren met een rood hart. Het is in mijn ogen onbegrijpelijk dat Nederland zo lang al geregeerd wordt door een middenstanderspartij als VVD. Dat moet door de middenpartijen CDA en PvdA gebeuren. Die hebben oog voor alle mensen in de samenleving.” Nu ziet hij verdeeldheid.

Daarom prijst hij zich gelukkig in het kleine Mariaparochie-Harbrinkhoek. „Onze kerk bestaat 100 jaar. En ik weet zeker dat over nog eens 100 jaar deze kerk nog altijd verbonden is met deze gemeenschap. Misschien niet meer als kerk, maar dan vast met een andere dienende functie voor ons dorp.” Het liefst natuurlijk wel als een godshuis.

„Want Mariaparochie bestaat eigenlijk bij de gratie van die kerk. We hebben een supermarkt in een dorp van 600 huizen. Dat kan feitelijk niet, maar hij bestaat! De kerk zorgt ervoor dat Mariaparochie Mariaparochie is. Het zorgt voor gemeenschapsgevoel. En dan lukt er gewoon meer.” Daarom voelt hij het ook als een plicht om mee te draaien in de redactie van het boek 100 jaar Mariaparochie, samen met zijn vrouw. „Ik zit niet wekelijks in de kerk, maar we bidden wel voor het eten. Het geloof zit in mijn systeem als een tweede geweten. Bij al de dingen die ik doe is er ergens een stemmetje; oei, oei, kan ik dat wel doen of zeggen?”

Het stemmetje zal het druk hebben? Hij lacht breed. Valt best mee, zegt hij. „Ik ben extravert. Ik zeg wat ik denk en ben niet zo gauw bang mijn neus of hoofd te stoten.” Als hij whisky zou zijn, dan was-ie een Claret Wood Springbank uit Campbeltown in Kintyre, 54 procent alcohol, 12 jaar oud. „De geur: een beetje zee, wat turf. Veel karakter. Gerijpt in een wijnvat. Out-of-the-box. Ja dat ben ik wel.”

Maar die gaat niet geschonken worden op zijn begrafenis. Daarvoor heeft hij al zijn eigen whisky staan, met zijn eigen naam er op. En dan wordt er Highland Cathedral gespeeld, op één doedelzak. „Het allermooiste nummer dat ooit gespeeld is.”

CV

Henri (Hendrikus Hermanus Maria) Goossen

- Beroep: leraar Duits
- Geboren: 20 mei 1968
- Getrouwd met Elise Haarhuis uit Harbrinkhoek
- Vader van Eline (21) en Simon (20)

Ik ben een van de weinige rooien hier. Ik ben geboren met een rood hart

Henri Goossen

▲ Henri Goossen monstert twee flessen whisky.

FOTO CARLO TER ELLEN

▲ Henri Goossen in actie tijdens een proeverij. FOTO JAN HOUWERS